

A Váci Egyházmegye Farkas László atya kezdeményezésére, Beer Miklós püspök támogatásával 2011 októberében új kezdeményezést indított abból a célból, hogy minél több fiatal kapcsolódjon be az egyház közösségi életébe. A misszió tapasztalatairól az egyik munkatársat, a huszonegy esztendőes Urbán Gábort, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola harmadéves hallgatóját kérdeztük.

A Váci Egyházmegye egyedülálló kezdeményezése az Emberhalász Misszió. Mit takar ez az elnevezés?

Ez egy ifjúsági misszió. Megkereshetnek minket azok a plébániák, ahol a hitoktatóknak vagy a plébánosoknak segítségre van szükségük ahhoz, hogy ifjúsági közösséget hozzanak létre vagy működtessenek. Velük együtt dolgozunk, segítünk nekik a közösségek vezetésében. Vannak helyek, ahol az egyháznak már nincs kapacitása ifjúsági közösségek működtetésére, mert a hitoktatók leterheltek, három-négy iskolát látnak el, vagy csak félállásban alkalmazzák őket. Gyakran a plébánosok sok templomot, sok falut látnak el és nekik sem marad idejük erre a munkára.

Hogyan vágtatok bele, melyek voltak az első lépések?

Tavaly ősszel kiküldtünk egy körlevelet és ahol igény volt rá, onnan megkerestek minket. Október elsején indult el a misszió. Kimentünk a helyszínekre, megismerkedtünk a hitoktatókkal. Elmondták, milyen elképzeléseik vannak és mi ehhez igazodva próbálunk meg segíteni, együttműködni. Kezdetben ők sem tudták, mit akarunk, sokan nem értették, mi lesz ebből. Ez természetes, hiszen új dologról van szó. Amikor leültünk velük beszélgetni, megértették, hogy segíteni akarunk. Nem arról van szó, hogy elmondjuk nekik az elvárásainkat, amelyeket teljesíteniük kell. Nem azt mondjuk: „legyen ott az első alkalommal huszonöt fiatal!” Abban próbálunk segíteni nekik, amire szükségük van. Van olyan hitoktató, aki maga is fiatal, de annyi órája van, hogy a plébániai hitoktatás már nehezen fér bele az idejébe. Meg tudja szólítani a fiatalokat, de mint mindenki, térben és időben korlátozott, nincs rá kapacitása.

Milyen helyszíneket érint a misszió?

Az egyházmegye egész területére kiterjed a kezdeményezés. Nem mindenki keresett meg minket, hiszen sok helyen vannak működőképes közösségek, ott nincs szükség a

segítségünkre. Nem jellemző az sem, hogy mely területeken, régiókban van ránk nagyobb szükség, hiszen előfordul, hogy egy virágzó település mellett van két másik, ahol nincsenek közösségek, mert esetleg más a plébános, vagy kevesebb a fiatal. Az egyházmegye régiókra oszlik, az én területem a Dél-Duna menti régió: Örkényben, Dabason, Dunavarsányban, Inárcson, Kakucson dolgozom. Vannak települések, ahol több ifjúsági csoport is működik, és közvetlenül mellettük olyanok, ahol nincs egy sem.

Kiket kért fel egyházmegye erre a munkára?

Tavaly márciusban egy szakmai napon fogalmazódott meg, hogy szükség lehet egy ilyen kezdeményezésre, amelyet olyan fiatalokkal szeretnének megvalósítani, akik elkötelezettek az egyházban és rendelkeznek szakirányú végzettséggel. Jelenleg hatan dolgozunk a csoportban. Én katekéta-lelkipásztori munkatárs szakon tanulok a Sapientián, idén végzek. Mindenki hitoktatónak, lelkipásztori munkatársnak tanul, vagy már rendelkezik hitoktatói végzettséggel.

Mikor és hogyan kezdődött el a munka, melyek voltak az első lépések?

Amikor tavaly megkeresett minket Farkas László atya, az egyházmegye ifjúságpasztorációs referense, mindannyian örömmel vállaltuk a feladatot. Szeptembertől találkoztunk rendszeresen, hogy megbeszéljük, mivel is szeretnénk foglalkozni. Az atya az évek során azt tapasztalta, hogy a bér márkózás utáni korosztály hagyja el legkönnyebben az egyházat, illetve azok, akik az általános iskolában még jártak hittanra, de már nem bér márkóztak. Ha a plébánián nincs élő ifjúsági közösség, nehezen maradnak ott a fiatalok. Elmennek misére, mert megszokták, vagy mert együtt jár a család, de lazább lesz a kapcsolatuk az egyházzal és egy idő után esetleg már misére sem járnak. Sokan „lebér márkóznak” – vagyis teljesítik, amit kell, megkapják a nagytól az ajándékot, aztán csak esküvőn vagy temetésen kerülnek kapcsolatba az egyházzal. Úgy tűnik, az általános iskola csoportok és a házaspár csoportok között sok helyen kimarad egy korosztály. Mi velük foglalkozunk: általános iskola hetedik osztályától egyetemig.

Melyek voltak a konkrét lépések, amelyek során kialakultak ezek a csoportok?

Minden településen megkerestem a plébánost, aki jelezte, hogy szeretne együttműködni velünk. Egyeztettem vele a meglévő helyzetről: van-e fiatalokból álló csoport, akiket meg lehet szólítani, vannak-e esetleg olyanok, akik összejárnak, csak nincs, aki vezesse őket. Ezek után egyeztetettünk egy időpontot a plébánossal vagy a hitoktatóval, akik összehívták mindazokat, akiket ismernek. Voltak helyek, ahol két-három emberrel kezdtem, máshol már az elején voltak hatan. Ahol többen vagyunk, ott könnyebb elindulni, hiszen ők maguk is több embert tudnak megszólítani. Ahol kevesebben vannak, ott lassabban növekszik a csoport.

Milyen rendszerességgel találkoztok és miről szólnak ezek az alkalmak?

Az első találkozás után megbeszéltük, milyen igényei vannak a csoportnak. Sokan érettségiznek, vagy egyetemre járnak, sok dolguk van, ezért a legtöbb helyen abban maradtunk, hogy kéthetente gyűlünk össze. Vannak olyan csoportok is, akikkel hetente találkozunk. A fiatalabbakkal játékos módon igyekszünk együtt lenni. Mindig van egy téma, az adventi és karácsonyi időben ez a liturgikus évhez kapcsolódott. A találkozók során aztán

látom, milyen kérdések érdeklik a csoportot, mi foglalkoztatja az adott korosztályt, milyen problémák vannak a csoporton belül, vagy az iskolájukban. Olyan témákat próbálok keresni, amelyek választ tudnak adni a problémáikra, lelki táplálékul szolgálhatnak nekik. Egyelőre többségében olyan fiatalokról van szó, akiknek van kapcsolatuk az egyházzal, valamilyen rendszerességgel eddig is jártak templomba. Fontos nekik, hogy van egy személy, aki mindig biztosan ott van és megtartja a közösségi alkalmat. Próbáljuk rávezetni őket az együttgondolkodásra, és arra, hogy megértsék: egy közösség vagyunk, innen indulunk el az életbe, ez a gyökér, ahonnan táplálkozunk és el tudjuk vinni a mindennapjainkba, amit kaptunk.

Milyen volt a fogadtatás?

Számomra meglepő volt, hogy a fiatalok maguk kéri: találkozzunk, menjek el hozzájuk. Nem nekem kellett pedálozni, hanem ők maguk hívták, buzdították egymást is. A szülők is örültek, hogy végre van egy hely, ahol összefogják a gyerekeiket, nem csak lógnak a levegőben. Akadnak persze problémás helyzetek, amelyeket meg kell tanulni kezelni. Ha például valahol meghalt a szülő, az a probléma az egész csoportot érinti, finomabban kell hozzányúlani bizonyos kérdésekhez, feljűk nagyobb figyelemmel kell fordulni. Személyes beszélgetéseink is vannak, ifi előtt vagy után, vagy akár telefonon. Volt olyan főiskolás, akivel Pesten egy kávéházban találkoztunk.

Minden csoportnak vannak önkéntesei, a nagyobbak közül kerülnek ki. Velűk előre megosztom, milyen témát szeretnék felvetni. Amikor odamegyek, ők már tudják, miről lesz szó és ezáltal tudjuk egymást segíteni. Ezen kívül pedig meg kell találnom a csoportokban a hangadót. Ha vele jó a kapcsolatom, akkor könnyebb kezelni az egész csoportot, ő tudja őket belűlről mozgatni, én pedig kívűlről.

Igyekszűnk jelen lenni a plébániák életében is. Egy családi napon például mi vezettűk az akadályversenyen az állomásokat. Előfordult, hogy ugyanabban az időpontban volt az ifjúsági és a családi alkalom, ezt követően közös szeretetvendégséget tartottunk. Fontos, hogy a kisebbek lássák, van hova menni később is. Ez egy folyamat. Belőlűk lesznek az ifisek, a mostani fiatalok pedig átlépnek a családos csoportokba.

Magad is fiatal vagy, tanulsz még, neked is újdonság ez a feladat. Mit ad neked ez a lehetőség?

Rengeteg tapasztalatot szerzek. Nem mindegy, hogyan nyűlok egy csoporthoz. Nem arról van szó, hogy odamegyek és bármit csinállok, az jó. Nagyon oda kell figyelni arra, mire érzékeny egy csoport, vagy ha már korábban is összejártak, akkor melyek a nehézségeik, milyen törések vannak bennűk. Megpróbálom oldani ezeket. Magam is tanulom ezt az utat. Az egész kezdeményezés új, még nem vagyunk profik benne. Három hónap telt el eddig a misszióból, ezalatt rengeteg új emberrel találkoztam, fiatalokkal, szűlűkkel, hitoktatókkal, plébánosokkal, sekrestyésekkel. Mindenki egy külön világ, mindenkit külön meg kell ismerni – az elején kérdés volt bennem, hogyan tudok ennyi kapcsolatot kezelni. Idűvel szépen kialakultak a kapcsolatok és ez páratlan élmény számomra.

A jövőben is valami hasonló dologgal szeretnél foglalkozni?

Igen, ezt szeretném csinálni. Idén végzek az egyetemen. Az egyházmegye felkérésén nem

kellett sokat gondolkoznom, hiszen éppen erre vágytam. Ez is egyfajta hitoktatás és mégis más. Mi nem tanítunk hittant az iskolákban, az a hitoktatók területe. Velük együtt szeretnék dolgozni.

Hogyan szervezitek meg a munkát egymás között?

Hatan vagyunk, mindannyian fiatalok, harminc körül jár a legidősebb közülünk. Minden hónapban találkozunk egymással, megbeszéljük a tapasztalatainkat. Laci atya elmondja a változtatásokat, ismerteti, milyen találkozók lesznek a területünkön, ahová el tudunk menni a fiatalokkal. Egy brainstorming jellegű találkozó ez, megosztjuk egymással tapasztalatainkat, kérdéseinket, módszereinket. Ha megakadunk, felhívjuk egymást, igyekszünk olyan csoporttá válni, ahol a tagok támaszkodhatnak egymásra.

forrás: Thullner Zsuzsanna/Magyar Kurír